

CONTE DE CONTES

(Coneguem els clàssics)

NOM:

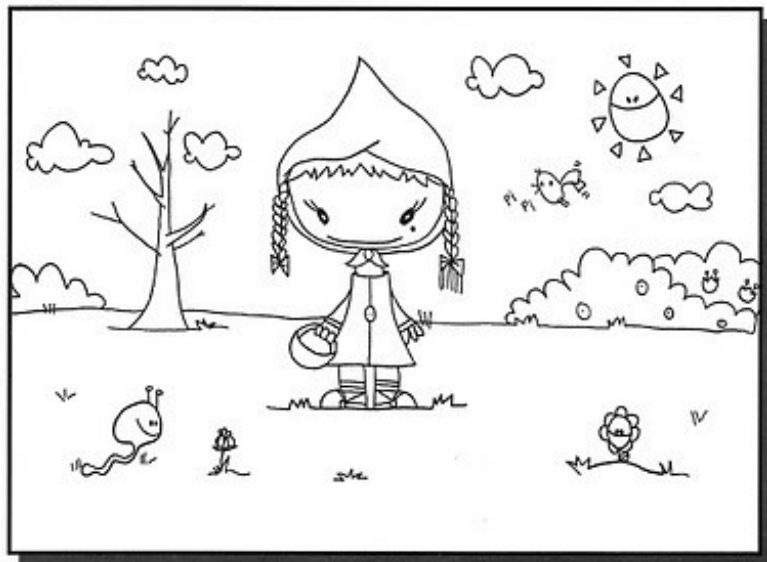
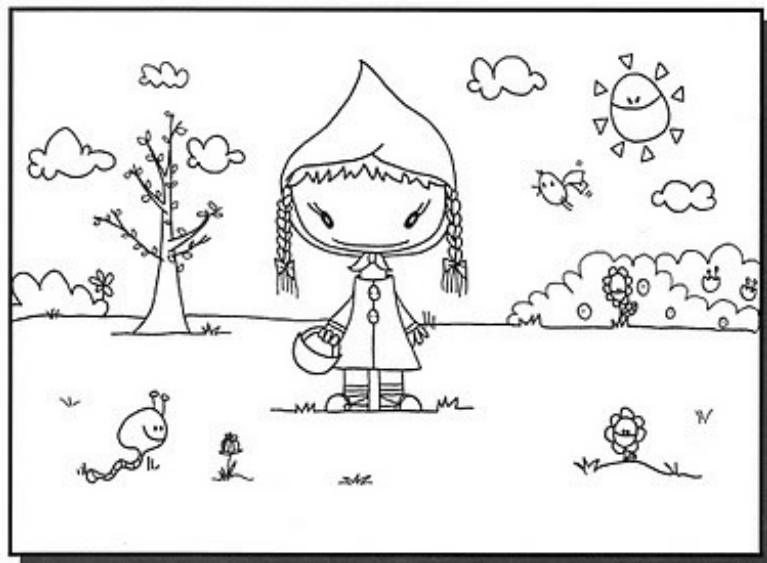
COGNOMS:

ANYS:

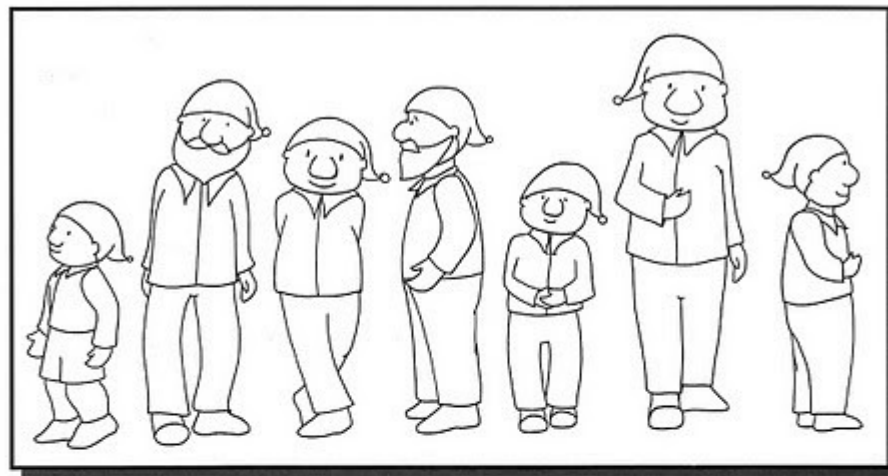


Dibuixa la teva portada

Pinta i marca quines diferències hi ha entre els dos dibuixos de la Caputxeta vermella.



Pinta i ordena els nans de més petit a més gran.



Escriu un nom per a cadascun.



.....

Enganxa l'enganxina que correspon al conte:

"Un jove príncep desitjava casar-se, però amb una princesa de veritat. Havia recorregut els set mars, escalat totes les muntanyes del món i lluitat amb els més ferotges dracs, per a poder trobar una princesa de debò, però no havia tingut èxit.

A més a més que no eren princeses vertaderes, totes tenien un defecte: unes eren molt grasses, les altres, massa primes, altres molt altes, altres molt baixes, algunes tenien el nas molt gran, i d'altres molt petit. En fi ..."

"Joaneta, amb el seu cànir de llet, ben posat al cap sobre el coixinet, pensava arribar sense obstacle a la ciutat.

Caminava a pas llarg, lleugera i curta de faldeta, perquè només s'havia posat, per a estar més àgil, el faldellinet i les sandàlies. Així equipada, remenava en la seva imaginació el que en trauria de la llet i la manera d'emprar-ho."

"Fa molt de temps hi havia una noia molt bonica. La seva mare li havia fet una capa vermella i la noia la portava tant sovint que tothom li deia la Caputxeta vermella.

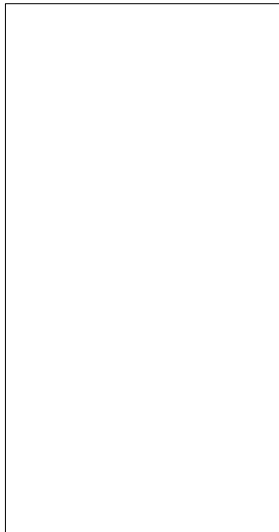
Un dia, la seva mare li va demanar que portés uns pastissos a la seva àvia que vivia a l'altra banda del bosc, recomanant-li que no s'entretingués pel camí, doncs creuar el bosc era molt perillós, ja que sempre anava rondant per allà el llop..."

"Hi va haver una vegada un rei i una reina que desitjaven molt tenir fills. Després de molt de temps, la Reina va tenir una nena. Era tanta la seva alegria que el Rei va anunciar una gran festa per al bateig. Com a madrines de la petita Princesa, van convidar a totes les fades que van trobar al regne, un total de set.(...)De sobte, una dona va entrar a la sala. Oh! Era la fada malvada, perduda des de feia temps!

Us heu oblidat de mi! - va dir molt furiosa, i com a venjança va llançar un encanteri contra la Princesa : "El dia del teu aniversari número setze et punxaràs amb una agulla i moriràs!"

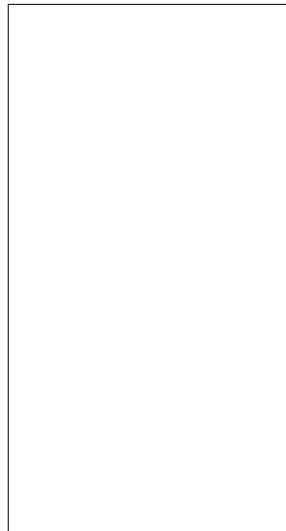
En un país molt llunyà hi vivia una bonica princesa anomenada Blancaneu, que tenia una madrastra, la Reina, molt vanitosa.

La madrastra preguntava al seu mirall màgic
- Mirallet, mirallet, digues, qui és la més bonica de totes les dones?
I el mirall contestava :
- Tu ets, oh Reina, la més bella de totes les dones.



"Mentre dormia, van arribar els propietaris de la casa, que eren ni més ni menys que una família d'óssos, que venien de passejar tranquil·lament pel bosc mentre es refredava el menjar.

Un dels óssos era molt gran, feia servir barret, perquè era el pare, un altre era mitjà i feia servir cotilla, perquè era la mare. I l'altre era un osset petit petit que feia servir una gorreta: una gorreta ben petita. "

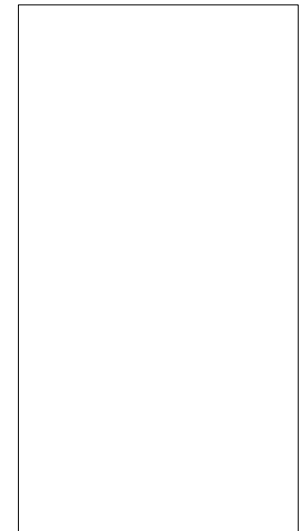


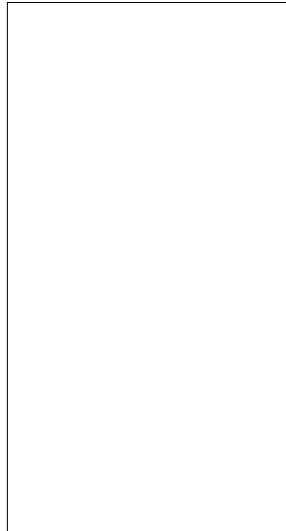
"-Sí aquest si que m'agrada! Seré l'enveja del barri, segur que tothom em mirarà - pensava la rateta -Ui, no me l'emboliqui que me l'emporto posat!

Es va posar a davant de casa seva per lluir el llacet. I així estava quan va passar el Senyor Ànec, que veient-la tan bonica li va dir:

-Ai rateta, rateta, tu que n'ets tan boniqueta no et voldries casar amb mi, jo que sóc tan bon fadrí?"

Hi havia una vegada un joguinaire que va fabricar un exèrcit de soldats de plom, molt drets i elegants. Cadascun portava un fusell a l'espatlla, una jaqueta vermella, pantalons blaus i un barret negre alt amb una insígnia daurada al front. Al joguinaire no tenia prou plom per a fer l'últim soldadet i el va haver de deixar sense una cama.





"Hi havia una vegada una jove molt bella que no tenia pares, sinó madrastra, una viuda impertinent amb dues filles cada qual més lletja. (...) Per trobar la bella jove, el Rei va idear un pla. Es casaria amb aquella que pogués calçar-se la sabata. Va enviar els seus heralds a recórrer tot el Regne. Les donzelles de la provaven en va, doncs no n'hi havia una a qui li anés bé la sabata."

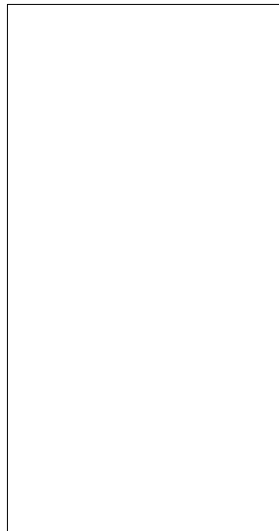


El gat, que escoltava aquestes paraules, però es feia el desentès, li va dir en to seriós i pausat:
- No heu d'entristir-vos, senyor meu, no heu més de proporcionar-me una bossa i un parell de botes per caminar entre els matolls, i veureu que la vostra herència no és tant pobre com penseu. Tot i que l'amo del gat no tenia gaire il·lusions sobre això, l'havia vist donant tantes mostres d'agilitat per a caçar rates i ratolins, com ara penjar-se dels peus o amagar-se a la farina per fer-se el mort, que no va desesperar al veure's auxiliat per ell en la seva misèria.

Com cada estiu, a la Senyora Ànega es va posar a covar els seus ous i totes les seves amigues del corral estaven desitjoses de veure els seus aneguets, que sempre eren els més bonics de tots.

Va arribar el dia en què els aneguets van començar a obrir els ous a poc a poc i tots es van reunir al voltant del niu per a veure'ls per primer cop. Un a un varen anar sortint, fins a sis preciosos aneguets, cadascun d'ells acompanyat pels crits d'alegria de la Senyora Ànega i de les seves amigues.

Tan contentes estaven, que van trigar una mica a adonar-se'n que un ou, el més gran de tots set, encara no s'havia obert.

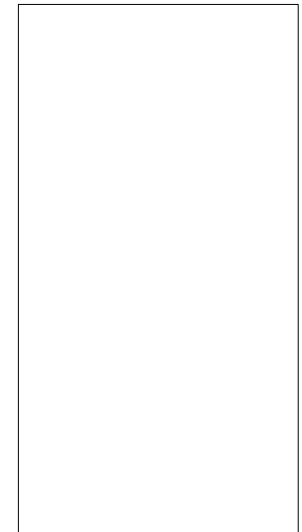


En un petit poble italià hi vivia un vell fuster anomenat Geppeto. Un dia, va fabricar un ninotet de fusta.

El ninot li va sortir tant bé que va pensar:

-Tant de bo aquest ninot fos un nen de veritat! M'agradaria tant tenir un fill! - Va exclamar el fuster i de cop i volta, per sorpresa seva, el ninot va començar a moure's sol! Estava viu!

El ninot va començar a mirar desconcertat tot el que el rodejava, i en veure a Geppeto, va dir - Hola pare!. Incredul, Geppeto en aquell moment va tornar-se boig d'alegria. Per fi tenia el fill que tant havia desitjat!



"Per més que pretenguessin exterminar-los o, al menys, foragitar-los, semblava que cada vegada venien més i més ratolins a la ciutat. Tal era el nombre de ratolins que, dia rere dia, s'apoderaven dels carrers i les cases, tant que fins i tot els mateixos gats fugien espantats.

Davant la gravetat de la situació, els problemes de la ciutat, que veien perillar les seves riqueses per la voracitat dels ratolins, van convocar el Consell i digueren: *Donarem cent monedes d'or a qui ens lliuri dels ratolins.*"

"El més petit va fer-se una casa de palla, per acabar abans i anar-se'n a jugar.

El mitjà es va construir una casa de fusta. Al veure que el seu germà petit havia acabat ja, s'afanyà per anar-se'n a jugar amb ell.

I el més gran treballava en la seva casa de totxos.

- Ja veureu el que fa el llop amb les vostres cases - va renyar als seus germans mentre aquests s'ho passaven la mar de bé."

"- Jun, ets un bon home i per això he vingut a ajudar-te. Els nans posseeixen un molinet màgic, ves a buscar-los i porta'ls aquest pot de melmelada de cireres. Com que els encanta, t'ho canviaran per el molinet màgic.

- I per a què serveix aquest molinet? - va preguntar Jun.

- Si gires la maneta a la dreta i demanes un desig, et serà concedit. Quan vulguis que el molinet s'aturi, has de dir: "Gràcies molinet, ja en tinc prou". Després has de girar la maneta cap a l'esquerra. Però mai diguis a ningú per a què serveix ni com funciona el molinet."

"A l'arribar el dia de la cursa, van començar les dues alhora. La tortuga no va deixar mai de caminar a pas lent però constant, avançava tranquil·la cap a la meta.

En canvi, la llebre, que va sortir molt ràpida, al veure com n'era d'enrere la tortuga, va aturar-se a descansar pel camí, i es va quedar adormida.

Quan va despertar, no va saber veure on era la tortuga per darrera seu i, espantada, va veure com la tortuga estava apunt d'arribar a la meta. Va córrer i córrer tant com va poder, però no va poder fer res per avançar la tortuga, i així fou com la tortuga es proclamà vencedora."

Però, un dia, el llop va sentir el que deia la mare i va pensar fer-se passar per ella per a menjar-se les cabretes. El llop es va dirigir a la casa de les cabretes, va picar la porta i quan elles varen preguntar qui era va començar a cantar la cançó. I de seguida les cabretes van començar a cridar: "Ja ve la mare! ja ve la mare!" - Però la més petita va protestar: "Espereu-vos! no correu tant! anem a veure ... Ensenya'ns la poteta per sota la porta" - El llop la va ensenyar i la més petita es va adonar que no era la de la seva mare!, i va dir -"Tu no ets la meva mare! Ets el llop! que la meva mare té les potetes blanquetes!" - i el llop, tot enfadat, se'n va anar al molí i, amb farina es va blanquejar les potes.

"La nena caminava, doncs, descalça, i tenia els peus vermells i blaus del fred; portava en el davantal, que era molt vell, algunes dotzenes de caixes de llumins i tenia a la mà una d'elles com a mostra. Era molt mal dia: Cap comprador s'havia presentat i, per això, la nena no havia guanyat ni un cèntim. Tenia molta gana, molt de fred i un aspecte miserable. Pobre nena! Els flocs de neu es posaven sobre els seus llargs cabells rossos, que li queien en preciosos bucle sobre el coll; però no pensava en els seus cabells. Veia lluir les llums a través de les finestres; l'olor dels rostits se sentia per tot arreu. Era el dia de nadal i en aquesta festivitat pensava l'infeliç nena."

Llavors la gent del poble, que al principi no s'havien atrevit a dir res, van començar a riure's per sota el nas i a dir-se els uns als altres: - L'emperador no porta cap vestit! L'emperador va en roba interior!

L'emperador i els cortesans també havien sentit el crit de la noieta, i sabent que els vaillets són més sincers que els adults, es van adonar que havien estat víctimes d'un engany. Però com tota la gent estava mirant, a l'emperador no se li va ocórrer una altra cosa que seguir caminant molt seriós.

"L'endemà els van donar una mica de pa, els van portar molt endins del bosc i els van dir - Espereu-vos aquí fins que us vinguem a buscar -. Ells es van esperar però quan ja es feia de nit i no tronaven van buscar el camí de tornada però no el van saber trobar.

Tot d'una van veure un ocell negre que volava a prop d'ells i que de tant en tant s'aturava, semblava que els volgués indicar el camí, el van anar seguint i van arribar a una caseta construïda de dolços, bombons i altres lliminadures."

"Hi havia una vegada un comerciant ric. Tenia sis fills: tres nois i tres noies.

Les seves filles eren molt belles, però la menor era la més admirada. S'anomenava Bella perquè el nom li anava bé, la qual cosa omplia d'enveja a les seves germanes. I per si això fos poc, Bella també era més intel·ligent que les seves germanes.

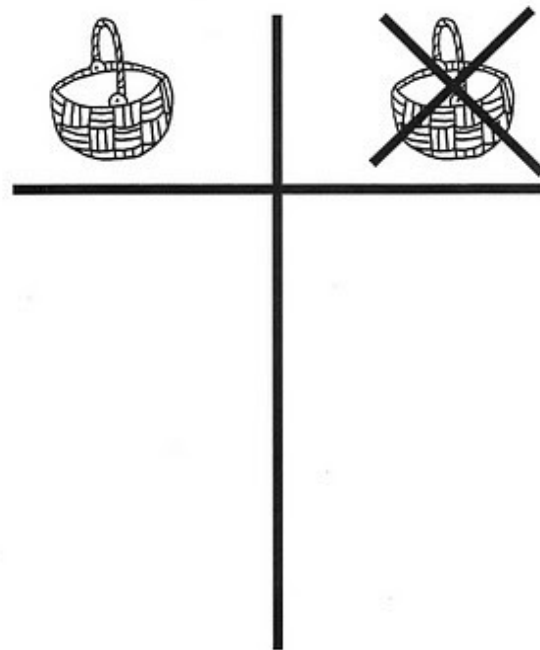
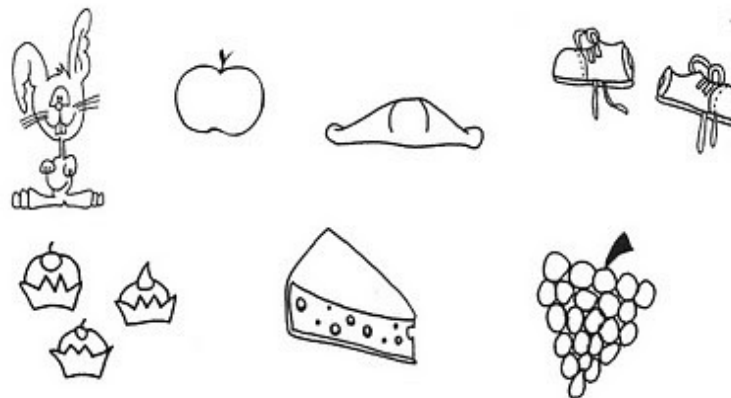
Un dia el comerciant va perdre tota la seva fortuna, amb excepció d'una cabanya lluny de la ciutat. Amb llàgrimes als ulls els va dir als seus fills que havien de mudar-se a la cabanyeta i que, d'ara endavant, haurien de guanyar-se la vida llaurant la terra."

"Hi havia una vegada un pobre camperol que estava una nit al costat de la xemeneia atiant el foc, mentre la seva dona filava, asseguda al seu costat. L'home va dir:

- Que trist és no tenir fills! Quin silenci hi ha en aquesta casa, mentre que a les altres tot és soroll i alegria!

- Sí - va respondre la dona, sospirant - encara que en fos un de sol, i encara que fos petit com un cigró, em donaria per satisfeta. L'estimarem més que la nostra vida."

Què portava la caputxeta a la cistella?



Busca en el dibuix de la
Blancaneus els objectes de sota
i encercla'ls.



PER PINTAR

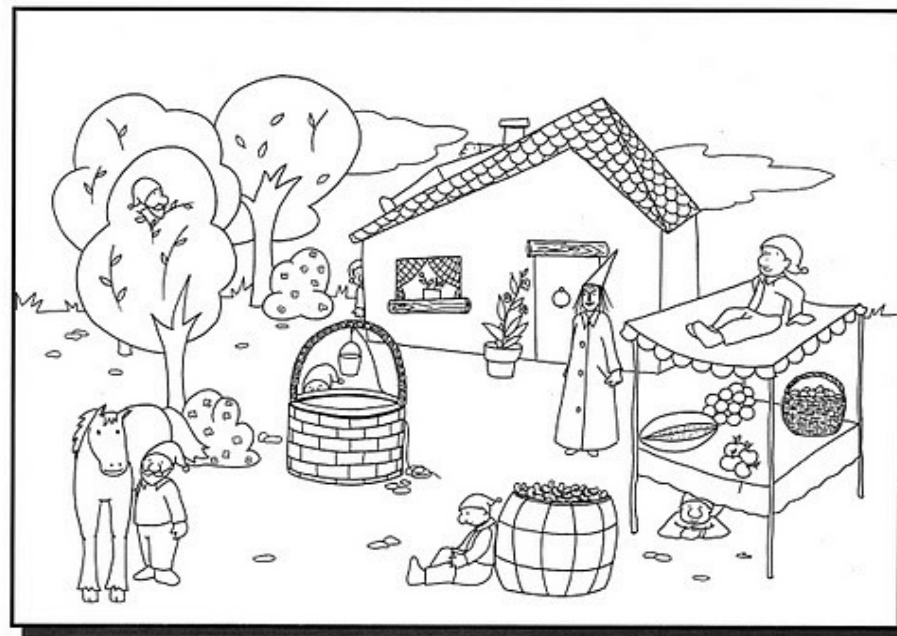






PER PINTAR

On estan els set nans. Pinta'ls de diferents colors.





Busca les diferències entre els dos dibuixos.

